

der vil, hvordan vi saa indretter det, blive synkende Udbytte for vore Statsindtægter. Hvordan vi saa sætter Satserne, vil Udbyttet synke paa Grund af de naturlige Forhold. Det skaber Vanskeligheder, som man ikke kendte til under Krigsperioden, men Vanskeligheder, som man maa igennem, og derfor er Opgaven den at gennemføre de fornødne Reduktioner og indrette Skattesystemet saaledes, at der ikke blot kan blive Plads til de Udgifter, vi har, og som vi for største Delen dog ikke kan komme bort fra. Vi skærer jo alt det bort, som kan skæres bort; alle de ekstraordinære Krigsforanstaltninger er dels faldet og vil dels falde i Løbet af faa Maaneder, men vi har Tjenestemandsløven, og vi har mange andre kostbare Love. Jeg skal f. Eks. nævne en saadan Lov som den om Overtagelsen af Københavns og Omegns højere Skoler, der har været os, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Brorsen nævnte, saa overordentlig kostbar. Saaledes er der en Række Foranstaltninger fra Krigsperioden, som først nu viser, hvor uhyre mange Udgifter de bærer i deres Skød. Alt dette kommer vi foreløbig ikke bort fra, og en Del af det skal vi heller ikke bort fra, men det kræver de store Udgifter, efter at der er indtraadt Svind i Statsindtægterne, efter at vi er kommet paa den nedadgaende Side. Derfor bliver Opgaven ingenlunde let, og de Herrer skulde ikke tale saa let om dette, at nu har vi udskudt Alderdomsforsørgelsesloven, den kunde godt vente, de fattige gamle kan vente, men derimod naar det gælder Automobiler, eller naar det gælder Kongen, kan det ikke ventel! Det er ganske løs og overfladisk Tale overfor Loven om Alderdomsunderstøttelse, og jeg tør sige personlig, og jeg tør maaske noget paabe- raabe mig min Fortid og mit politiske Arbejde i saa Henseende, at er der nogen Lov, jeg har interesseret mig for fra det Øjeblik, jeg som ganske ung Mand holdt Foredrag om denne Sag i de samvirkende jyske Landboforeninger omkring 1889—1890, altsaa før vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven, saa er det Alderdomsunderstøttelsessagen, og er der nogen Sag, som jeg vilde anse det for en Lykke, om den kunde blive gennemført af den Regering, for hvilken jeg staar i Spidsen, er det denne Sag og netop paa det Grundlag: faste Takster og en Ordning, hvorved Opsparinger kan komme til deres Ret, hvor der bliver sat en Præmie paa at spare — saaledes som det vil ske efter det Forslag, der paatænkes. Men saa ønskeligt det end er at gennemføre en saadan Reform, kan det ikke nytte at foreslaa den, før man kan sætte den i den rette finansielle Ramme, og

før man kan tilvejebringe rimelig Sandsynlighed for, at vi er i Stand til at gennemføre den og bære de dertil fornødne Udgifter. Det er det, der er det alvorlige og det brydsomme Arbejde for Reformen. Men let nok er det at staa og tale agitatorisk derom, om, at man skyder den Sag ud, fordi man ikke har Hjerte for de fattige gamle.

Hvad det ærede Medlem sagde om Kongen, idet det ærede Medlem drog Kongens Person ind i Sagen, blev jo paataalt af Formanden, og jeg skal hertil ikke sige andet end, at det ærede Medlem burde være saa kendt med forfatningsmæssig Skik og Brug og med det Grundlag, hvorpaa vort politiske Liv hviler her i Landet, at han vidste, at det er den ansvarlige Minister, han har at holde sig til. Det er ikke Kongen, der begærer disse Penge, det er mig, der har begæret dem, det er mig, der har foreslaaet det, og det er mig, det ærede Medlem har at holde sig til og udgyde sin Vredes Skaaler over.

Jeg skal vende mig med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem sagde, at Hovedaarsagen til Underskuddet var Virksomhedernes Underskud. Ja, det bidrager naturligvis væsentlig til Underskuddet, det falder det mig ikke ind at benægte, men naar det Tillæg, Tillægsbevillingsloven giver til Underskuddet, er 48 Mill. Kr., naar der til Sønderjylland gaar Udgifter, der — vi vurderer det noget forskelligt — bevæger sig omkring 200 Mill. Kr., og naar der til Tilskud til Befolkningens Forsyning med Levnedsmidler gaar 116 Mill. Kr., ved jeg ikke, hvorfor man siger, at disse Millioner er Hovedaarsagen. Men det er jo en Smagssag, og kan det glæde det ærede Medlem, skal jeg ikke stille mig i Vejen derfor.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde set saa overordentlig lyst paa de finansielle Forhold. Det er ellers ikke min Vane at gøre det, og jeg maatte have udtalt mig meget uheldigt og meget mod min Hensigt, hvis det virkelig ligger i de Udtalelser, jeg fremkom med ved Mødet i Gaar. Jeg ser ingenlunde lyst paa vore finansielle Forhold. Jeg ser endog saaledes paa dem, at navnlig Finansaaret 1922—23 bliver et Aar med næsten uoverkommelige Vanskeligheder, fordi Indtægterne vil svigte i høj Grad og netop de Indtægter, vi tidligere har bygget vor Økonomi paa, om jeg tør bruge det Udtryk, nemlig Formue- og Indkomstskatten. Det bliver et Aar med næsten uudholdelige finansielle Vanskeligheder, hvis vi ikke træffer særlige Foranstaltninger. Det siger jeg ikke her for første Gang, det har jeg sagt mange